

paní Allena Benoch, bývalá mistryně Valenského cechu a vůdkyně osobní císařské stráže v císařském městě, vedla tažení, jehož cílem bylo násilím znovu získat velení nad tamrielským vojskem. Já jsem s ní za účelem sepsání této knihy rozmlouval celkem třikrát. Poprvé to bylo v jejích komnatách v paláci, na balkóně poskytujícím rozkošný výhled na zahradu pod ním.

Na tento rozhovor jsem se připravoval téměř půl roku a pamatuji si, že jsem na něj přišel příliš brzy. Přesto mi přátelsky vyčinila, že jsem měl přijít ještě dříve.

Teď jsi mi poskytl dost času, abych si připravila obranu, řekla a její jasně zelené oči se usmívaly.

Paní Benoch je bosmerka, lesní elfka, a podobně jako její předci byla i ona už od útlého věku cvičena v lukostřelbě. Vynikala v tělesných cvičeních a ve věku 14 let se přidala jako jaqspur, tedy střelkyně na dlouhé vzdálenosti, k lovecké skupině svého kmene. Během temného roku 396, kdy kmen Parik začal za přispění mocných z Letních ostrovů řídit po celém jihovýchodním Valenském lese, bojovala paní Benoch v bezpočtu marných bitev, v nichž se snažila zachránit zemi svého kmene.

Poprvé jsem někoho zabila, když mi bylo 16, řekla mi. "Moc si to nepamatuju, byl to jen stín na obzoru, na který jsem zacílila svůj luk. Neznamenalo to pro mě o nic víc než střelba na zvířata. Během toho léta a následujícího podzimu jsem zabila možná sto lidí. Opravdu jsem se necítila jako vrah až do oné zimy, kdy jsem zjistila, co to je pohlédnout do očí člověka, jehož krev jsem prolila."

Byl to zvěd z kmene Pariků, který mě překvapil, když jsem měla hlídku v táboře. Nu, vlastně jsme se asi překvapili navzájem. Měla jsem luk u boku a prostě jsem ztratila hlavu, snažila jsem natáhnout tětivu na někoho, kdo byl ode mě asi půl metru. Nevěděla jsem, co jiného dělat. Samozřejmě že mě stihl dřív zasáhnout mečem a já v šoku upadla na zem.

Každý si už navždy zapamatuje chyby své první oběti. Jeho chybou bylo, že vzhledem k tomu, že ze mě tekla krev a ležela jsem na zemi, usoudil, že jsem mrtvá. Vrhla jsem se na něj v okamžiku, kdy se ke mně otočil zády a zamířil ke spícímu táboru mých soukmenovců. Nebyl ve střehu a já mu vytrhla zbraň.

Už nevím, kolikrát jsem ho bodla. Když mě přišla vystřídat další stráž, měla jsem ruce modré námahou a z něj nezůstalo nic, co by připomínalo lidskou bytost. Doslova jsem ho rozsekala na kusy. Jak vidíš, neměla jsem ani tušení, jak bojovat a co to znamená zabít člověka.

Paní Benoch si uvědomila, jaké mezery má její výcvik, a okamžitě se začala zdokonalovat v boji s mečem.

Používat meč se ve Valenském lese nikdo nenaučí, řekla. "Čímž neříkám, že my bosmerové neumíme používat meče, ale ve valné většině jsme samouci. Když jsme já a mí lidé zjistili, že musíme odejít na sever, bylo to pro nás velmi těžké, mělo to však i jednu dobrou stránku. Umožnilo mi to setkat se Redgardy."

Pod vedením Wardaye A'kora se paní Benoch brzy stala mistrýní boje se zbraněmi všeho druhu. Stala se z ní nezávislá dobrodružka, procestovala divočinu od jižního Hammerfellu až po severní Valenský les, ochraňovala karavany a navštěvovala hodnostáře divokých kmenů i celých národů.

Bohužel, než jsme se stihli věnovat příběhu jejího mládí trochu podrobněji, musela paní Benoch kvůli neodkladným císařovým záležitostem narychlo odejít. Což se u císařské stráže děje vcelku často a v těchto temných časech možná ještě častěji než dříve. Když jsem se pak pokusil s ní znovu spojit, abych si domluvil další rozhovor, její služebnictvo mi řeklo, že její paní je ve Skyrimu. Uplynul další měsíc, a když jsem opět navštívil její komnaty, dozvěděl jsem se, že mešká ve Vysoké skále.

Budiž jí připočteno ke cti, že mě nakonec pozvala na druhé setkání v Úsvitníku toho roku. Byl jsem v městské krčmě zvané U Krve a kohouta, když jsem na svém rameni ucítil její ruku. Usadila se na hrubé lavici a pokračovala ve svém vyprávění, jako bychom ani nikdy nebyli přerušeni.

Vrátila se do dní, kdy byla dobrodružkou, a vyprávěla mi o prvním okamžiku, kdy se poprvé cítila sebejistě s mečem v ruce.

Tehdy jsem měla očarovanou daikatanu, vcelku dobrou, z daedrické oceli. Nebyla to skutečná akaviri, dokonce ani její vzhled neodpovídal předloze. Na takovou věc jsem neměla peníze, ale účelu, který spočíval v tom, že nadělala co největší zranění s co nejmenším přispěním z mé strany, posloužila dobře. A'kor mě naučil výpady, když jsem se však pak dostala do smrtelně nebezpečné situace, vrátila jsem se zpět k horním úderům.

V Meditee ukradla banda skřetů místnímu náčelníkovi nějaké zlato. Poslal mě je hledat do jedné z nesčetných jeskyní, které jsou rozesety po celém území této oblasti. Bylo tam jako obvykle spousta krys a obřích pavouků a já měla dostatek zkušeností na to, abych je dokázala poměrně bez námahy pobít. Problém nastal ve chvíli, kdy jsem se ocitla v místnosti, kam nepronikl ani záblesk světla, a všude kolem sebe jsem slyšela vrčení blížících se skřetů.

Zatočila jsem kolem sebe mečem a poslouchala, jak se jejich kroky stále více přibližují. Nějak se mi podařilo potlačit strach a vzpomenout si na jednoduché cviky, které mě učil mistr A'kor. Vyčkala jsem, ukročila stranou, máchla, vykročila vpřed, máchla, otočila se, ukročila, máchla.

Můj instinkt byl správný. Skřeti se shlukli kolem mě v kruhu, a když jsem konečně našla světlo, zjistila jsem, že jsou všichni mrtví.

Tehdy jsem se zaměřila na boj s mečem. Tak to vidíš, jsem tak hloupá, že se musím dívat smrti do tváře, abych pochopila praktické využití cviku.

Zbytek rozhovoru strávila paní Benoch tím, že mi pro ni typickým drsným způsobem odpovídala na otázky a uváděla tak na pravou míru různé mýty, které ji a její život obestíraly. Je pravdou, že se stala mistryní Valenského bojového cechu poté, co vyhrála souboj s bývalým mistrem. Tím byl nohsled císařského bojového mága, zrádce Jagara Tharna. Není pravdou, že byla zodpovědná za rozpad cechu, ke kterému došlo o dva roky později. ("Členské jádro valenské kapituly bylo ve skutečnosti zdravé, nicméně celková nálada v Tamrielu trvalé přítomnosti nestranného společenství nezávislých válečnicků nepřála.") Je pravdou, že si jí císař poprvé všiml ve chvíli, kdy ubránila královnu Akorithi ze Sentinelu před bretonským zabijákem. Není pravdou, že toho zabijáka najal někdo z vyšších kruhů daggerfallského dvora. ("Přinejmenším," řekla jízlivě, "to nikdy nebylo prokázáno.") Je také pravda, že se provdala za svého bývalého sluhu Urkena, který u ní jedenáct let sloužil. (Nikdo se o mé zbraně nedokáže postarat lépe než on," řekla. "Je to praktická záležitost. Musela jsem mu buď zvednout plát, nebo si ho vzít.")

Jediný příběh, který mi nedokázala potvrdit, ani vyvrátit, byl ten o Calaxovi, císařském levobočkovi. Když jsem to jméno nadhodil, pokrčila rameny s tím, že o té záležitosti nic neví. Zkusil jsem jí celou událost připomenout. Calaxes, přestože nebyl v přímé nástupnické linii, byl jmenován arcibiskupem Jednoho - což je uznávaná pozice nejen v císařském městě, ale ve všech krajích, kde je rozšířeno tamrielské náboženství. Zvěsti se začaly šířit okamžitě poté, co Calaxes uvěřil, že se bohové hněvají kvůli světské tamrielské vládě, a to zejména kvůli císaři. Dokonce se proslýchalo, že Calaxes obhajoval vzpouru, jejímž cílem bylo nastolit theokracii.

Poukázal jsem na to, že vztahy mezi císařem a Calaxem byly velmi napjaté, a že dokonce byly poupraveny zákony, aby byl omezen vliv církve. Po nějakém čase Calaxes náhle zmizel, aniž by zanechal svým nejbližším jakýkoli vzkaz. Mnoho lidí si myslí, že paní Benoch a císařská stráž arcibiskupa Calaxe zavraždily v sakristii jeho chrámu. Jako obvyklé datum pro tento čin se udává 29. Soumračník 498 třetího věku.

Přeci, odpověděla paní Benoch s jedním ze svých záhadných úsměvů, "ti nemusím vysvětlovat, že úkolem císařské stráže nejsou vraždy, ale ochrana trůnu."

Ale pro tak choulostivou operaci se přeci nikdo nehodí lépe než právě císařská stráž, namítl jsem opatrně.

Paní Benoch to potvrdila, ale pak řekla, že takové podrobnosti o její službě musejí zůstat tajemstvím, neboť se týkají císařovy bezpečnosti. Paní bohužel musela následujícího rána odjet, protože si jí císařské povinnosti žádaly dole na jihu.

Více k tomu pochopitelně uvést nemohu. Slíbila však, že mi dá vědět, až se vrátí, abychom mohli pokračovat v našem rozhovoru.

Mě však poté zaměstnaly mé vlastní povinnosti na Letním ostrově, kde jsem sestavoval knihu o Psijickém řádu. Proto pro mě bylo značným překvapením, když jsem paní o tři měsíce později potkal v Prvohradu. Podařilo se nám vyřídit naše povinnosti a uskutečnit náš třetí a poslední rozhovor. Odehrál se na procházce podél Diceta, velké řeky protékající městskými královskými parky.

Vyhnul jsem se otázkám na její současné povinnosti a úkoly, o kterých jsem byl přesvědčen, že by na ně stejně nechtěla odpovídat, a vrátil jsem se k boji s mečem.

Frandar Hunding, řekla, "obsahuje 38 úchopů, 750 útočných a 1800 obranných postojů a téměř 9000 pohybů, které jsou pro boj s mečem nezbytností. Průměrný bitkař zná jeden úchop, který využívá především k tomu, aby neupustil svůj meč. Zná jeden útočný postoj, střet se svým cílem, obranný postoj a útěk. Z nesčetných rytmů a modulací boje nezná ani jeden."

Cesta válečníka neměla nikdy být snadným způsobem života. Předsudky o přihlouplých bojovnících jsou zakořeněné tak pevně jako zkazky o moudrých čarodějích a mazaných zlodějích. Ale nebylo tomu tak vždy. V minulosti se na bojovníky s mečem nahlíželo jako na filozofující válečníky, byli považováni za umělce nosící zbraň. Příkladem je i legendární bojovník Redgardů, o kterém se tvrdilo, že dokáže vytvořit a ovládat meč pouze mocí své mysli. Budoucnost chytrých bojovníků s mečem vypadá v porovnání se slavnou minulostí dost neradostně.

Jelikož jsem nechtěl, aby náš rozhovor skončil ve smutném tónu, zeptal jsem se paní Benoch, co by poradila dnešním mladým bojovníkům.

Když se dostanete do křížku s čarodějem, řekla, házejíc okvětní lístky kantlistu do Diceta, "co nejrychleji k němu přiskočte a tvrdě jej zasáhněte."